

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
 NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

INTENCIONS

A Barcelona ha mort un boxador. Ha mort d'una manera llastimosa: en plenes funcions de boxador, o sigui al ring, i d'un cop de puny.

Anem a comentar aquest fet, que val la pena. Nosaltres no som pas enemics de l'esport, quan l'esport és joc i exercici. Quan devé espectacle, sí que en som enemics. El públic d'esport és un públic manifestament inferior, ineducat. Preferim, amb tots els seus defectes, el de plaça de braus.

I no ens referim pas únicament al públic barceloní. No, no: el públic dels camps de futbol i de les sales de boxa és igual a tot arreu: a París, a Berlín, a Xicago, a Nova York. Aquest públic dona, com cap altre, una impressió de brutalitat veritablement desagradable. I no es pot pas dir que es trac-

ti d'un públic de baixa extracció, d'un públic d'obrers. No, no: els seients per a gaudir d'un combat de boxa costen tres, cinc, set i fins dotze duros a vegades. I a les sales de boxa hom hi va de smocking, com a l'Opera.

El fet és que hom ha cantat i segueix cantant les excel·lències de la boxa. Es un esport per a fer salut. Però és un esport que mata.

Nosaltres comprenem perfectament la crueltat de les curses de braus. Al cap i a la fi, la lluita és entre un home i una bèstia. El que no comprenem és la crueltat de la boxa, aquest esport que hom creu supercivilitzat perquè el conreen a Nordamèrica.

D'aquest esport, els cronistes esportius en diuen el noble joc de la boxa. Serà tan noble com vulguin, però nosaltres mai podrem veure noblesa entre dos homes que es barallen a cops de puny i s'omplen el nas de sang. Ni creurem que siguin tan bons per a la salut els cops de puny als ulls, a les barres, al cor, a les costelles, a l'estómac.

El fet és que a Barcelona, davant un públic de gent que es creu civilitzada, i boxant, ha mort un home. Sembla, però, que ha mort legalment. Una legalitat que ens sembla bonic arbitrària i relativa.

La vida d'un home ha de merèixer més respecte. Nosaltres no castigariem el boxador que va matar el seu company, ja que seguí les regles del joc, és a dir: legalment, i no tenia desig de matar.

Nosaltres castigariem el públic que paga per a veure com dos homes es barallen i s'omplen de sang.

Es un públic que no pot merèixer-nos cap mena de respecte.

Lluís CAPDEVILA

EL PRESENT NUMERO
 HA ESTAT VISAT PER LA
 CENSURA GOVERNATIVA

PER L'ABRIL.

El senyor Esteve: Potser sí que tindran raó els que diuen que per l'abril cada gota en val mil.

Les eleccions angleses

L'atenció del món polític d'avui roman fixa en la campanya electoral que amb inusitada activitat s'està desenrollant a la Gran Bretanya.

Les democràcies, sobretot, tenen l'ull fit en ço que succeeix a Albí.

La transcendència del resultat del "match" electoral de les illes de l'oest no cal posar-la de relleu.

Anglaterra, avui per avui, és la mestressa d'Europa. I qui diu d'Europa diu dels altres barris del nostre planeta.

A la terra i la mar, el pavelló vermell és qui comanda.

L'opinió del Regne Unit dirigeix o inspira la de les nacions aparentment més allunyades de la metròpoli i més deslligades dels Comuns i del Foreign Office.

L'orientació de l'electorat anglès no pot ésser, doncs, indiferent a ningú. A qui no l'afecta directament, li toca de rebot la pilota.

La batalla que es prepara pel trenta d'abril, es lliurarà entre conservadors i laboristes.

Guanyarà el portit obrer? Pujarà al poder Ramsay Mac Donald?

Per ara tots els auguris resulten favorables al "Labour". Les darreres eleccions parcials totes acusen un gran enrobustiment d'aquesta força i una minva considerable de vots conservadors.

Si el partit liberal de Lloyd George, que aquests dies va guanyant algun terreny, no divideix les esquerres i afebleix l'embranchida i l'ofensiva del front democràtic, la victòria del laborisme serà esclatant.

Que és tant com dir que d'ací a un més els socialistes formen govern a Anglaterra.

Amén.

Progrés

Un infant, quan neix, és evident que no sap res del món; és verge de tot coneixement; no té cap idea referent a res en absolut: És verge en tota l'accepció de la paraula.

Un indígena de les boscuries del cor de l'Àfrica, on no hi hagi arribat cap efluvi de la civilització exterior, fa, sense cap ensenyament, allò que per a la seva persona la Naturalesa li demana, i en la realització d'aquests actes, pren experiència, mitjantçant els beneficis que li reporten, o escarmentant en la mala realització dels mateixos. Aquesta experiència que treu en resultat de les seves accions, la manté com a llei, que es perpetua i perfecciona a mida que transcorren les generacions.

Si un hom desitja aprendre una llengua, un ofici o una ciència qualsevol, i va a l'aula a mig curs, o entra en un taller volent fer les feines d'un experimentat fadrí, és molt difícil que assoleixi el seu fi, i encara, amb imperfecció manifesta.

Tot fadrí ha de començar per escombrar el taller, tirar del carretó, netejar i untar les màquines, i picar-se els dits amb el martell. Més tard, fa obres d'art a l'enclusa, al torn o en el banc.

A tot savi l'han ensenyat de caminar, de dir els primers mots, i, més endavant, a cantar el "ba-ba", i fer pals i ganxos en el cartipàs. Anys més tard, construeix obres d'enginyeria, domina parles estranyes, escriu llibres plens de saviesa o és mestre de mestres.

L'home primitiu adorava el foc, el vent, el sol, o qualsevol cosa que no entengués i fos més poderosa que ell. Més endavant, precisà de multitud de déus amb aparença humana, per a representar allò que temia o no comprenia.

Ara en té prou amb un.

Una persona inculta tem les bruixes, els follets, els aparells i "mals esperits" com una criatura. Creu en curanderes, en amuletts i en dones que "tiren" les cartes. És indubtable que la seva vida és més fàcil que la de qui té instrucció; però també veu a tot arreu espais borrosos del llibre del món i de la vida, que no entén.

Si un hom pretén demostrar a aquesta persona ignorant, amb proves i tot, la seva equivocació, no aconsegueix sinó fer-la entossudir més.

Precisa d'un escarment per a comprendre-la.

També, quan un hom no coneix una cosa prou bé (o àdhuc coneixent-la), que desfà un seu concepte, té per costum de negar-la per ridícul amor propi, encara que sigui veritat.

Hi ha qui fomenta una teoria equivocada, en benefici particular, no volent veure que amb això fa mal als altres.

Prou et costarà, Progrés, de reeixir; però dia vindrà que el resplendor teu aclarirà les tenebres i penombres del món!

ENRIC RIBET TRIAS

Passen els amors...

"La música en una cerimònia de casament — deia Heine —, em fa pensar sempre en la que acompanya al soldat quan se'n va a la guerra".

Aquesta similitud metafòrica que en temps de Heine devia ésser exacta en la majoria dels casos, no ho és també actualment? Per a molta gent és aquesta música, tot ignorant-ho, el preludi de la seva desgràcia, dels seus infortunis més cruels, d'un veritable martiri que ja no acabarà fins a la mort.

Que n'hi ha al món d'aquestes tragèdies monòtones i callades. Però, en lloc de clamar inútilment, no seria cosa de veure si el que en realitat passa no és, tal volta, que el matrimoni — tan l'eclesiàstic com el civil — no satisfà a la mentalitat, a la moralitat, al temperament de la pobra humanitat?

No voldria pas — Déu me'n lliuri! — que us ho prenguéssiu massa seriosament i abandonéssiu la dona i les criatures. No. Paraula que ha sortit de la boca no pot tornar enrera...

Però considereu el que us vaig a dir: Els pactes d'aliança entre els pobles, els pactes d'amistat entre els homes, talment que els amors i els lligams de tots els animals, es fan i es desfan a totes hores. Tan sols un pacte no es pot desfer sense oprobí: el matrimoni.

Em direu que alguns països més avançats tenen el divorci. Es quelcom, en efecte. Però deixeu-vos de romansos. El divorci és una solució que, en definitiva, no resol res. Resol, per ventura, la situació de la dona, dels fills, els escrúpols d'un marit

honrat? Un divorciat és una persona fraccada, amargada, dolorida...

No és, doncs, el divorci el que cal. Ens cal tot un altre sistema, tota una altra mena de vida, una altra societat més lliure, una manera més natural, més pràctica, més saludable, més lògica de practicar l'amor...

Com hauria d'ésser aquest sistema, aquesta societat, aquesta nova vida? Hauríem de decantar-nos per un estat comunista? Hauríem de retornar a l'estat de natura com volia Rousseau?

Ja sabeu el que deia aquest il·lustre misantrop: "Tot és perfecte en sortir de les mans del Creador". Tot? I el matrimoni, doncs, d'on ha sortit? De les mans dels seus successors, mans pecadores, tanmateix!

Passen els amors i queden els dolors, diu bellament la dita popular. La vida és així i mentrestant no canviï, cal resignar-s'hi i anar-la trampejant.

Primavera

El bon temps s'acosta,
rebrot la sang,

les branques floreixen,

verdeixen els prats,

les fonts xerroteixen

i els ocells, volant,

canten l'alegria

del bon temps que fa.

Dintre el cor de l'home

també bull la sang,

brot per les venes

i salta triomfant;

duu una nova empena

que fa moure el pas

per a dur la vida

a horitzons més clars.

Sortat qui sap veure

florits els brancams

dintre l'hivernada

i sap fer brotar

una primavera

dintre el cor, tot l'any.

Molts homes — que misers! —

són com els boscall:

no en senten la joia

fins que ve l'esclat:

fins que tot rebrot

i s'omple de cants.

Ve la primavera;

per a mi, què hi fa

si la duc a dintre

i em floreix tot l'any?

FLIC

Notes marginals

"La discòrdia és el gran mal del gènere humà. La tolerància és l'únic remei d'aquest mal".

"Hom pot ésser, sens dubte, enutjós, bo i escrivint bé; però hom ho és més encara escrivint malament".

"Un novici fervent als vint anys, és tot sovint als quaranta, un hàbil bergant. Hom comença per ésser víctima i s'acaba per ésser bergant en la gran comèdia de la vida".

"Antiga història, antiga astronomia, antiga física, antiga medicina, antiga geografia, antiga metafísica, no són tot plegat més que absurdes antigalles que desvetllen la felicitat d'haver nascut més tard".

(Pensaments de Voltaire)

La conferència d'En

Samblancat a Cervià

Diumenge passat donà a Cervià (Lleida) la conferència de caràcter instructiu, que oportunament anunciarem, el nostre benivolunt company Angel Samblancat.

L'acte es celebrà, a les quatre de la tarda, al saló d'actes del Sindicat Agrícola, que era ple de gom a gom.

Féu eloqüentment la presentació de l'orador el company Miquel Germà, i amb aquest i el conferenciant s'asseguraren a la presidència els companys Manuel i Joaquim Tost, Lluís Manresa, Josep Tarragó, Sebastià Muntanyola, Josep Moragas i Josep i Sebastià Lladó.

Assistiren comissions i representacions de la capital de la província, de Vimbodí, Vilosell, Solivella i Miralcamp.

El tema que En Samblancat desenrotllà fou: "La ciutadania i el poble davant de la cultura".

Hora i mitja parlà el nostre amic a un públic democràtic de treballadors i de pagesos, que l'escoltà religiosament i que l'aplaudí amb entusiasme al final de la seva oració.

En acabar l'acte, fou el conferenciant acompanyat per un grop nombrosíssim a la societat coral "Lo Russinyol de les Garrigues", on En Samblancat hagué de dir quatre paraules per rememorar les atencions de què havia estat objecte.

De la conferència del nostre company a Cervià en servaran record.

Les relíquies dels futurs museus

S'ha portat al Museu de vehicles de Compiègne el primer automòbil Renault que fou construït l'any 1898.

Té un sol cilindre, un cavall de força i, per volant, un manillar com el de les bicicletes.

Avui, aquest automòbil ja ens fa l'efecte d'una relíquia de l'antic Egipte, i tan sols té trenta anys. Com s'envelleixen les nostres coses! Som a una època en la que tot va tan de pressa, que deu anys escampen l'or vell de dos segles.

En els futurs museus, quan la gent del segle XXV contemplin les relíquies de la nostra època, els farà l'efecte de què veuen deïxalles d'una civilització tan llunyana i fabulosa com és per a nosaltres l'antiga civilització xinesa.

En els futurs museus, però, no hi contemplaran pas bel·leses artístiques. No hi haurà estàtues ni capitells sumptuosos.

Hi hauran ales d'avió i manillars i volants d'automòbil. Un dels autors més famosos de la nostra època serà l'Henry Ford, i trobaran estrany que no tingui monuments a cada poble.

No deurem tardar gaire a tenir museus de guants de boxa i de pilotes i jerseys de futbol.

Les relíquies dels futurs museus diran ben clarament l'esperit caduc dels nostres dies.

Col·lecció d'obres selectes

Acaba de sortir el volum III

"LA MONJA"

d'En Diderot

Preu: 2'50

L'Estat pontifici i la moneda

Des de la creació de l'estat Pontifici, els comentaris — més o menys fantàstics, més o menys divertits — sovintegen força, com si en realitat la Santa Seu pogués arribar mai a constituir un Estat.

Però hom diu que el Vaticà encunyarà moneda i tot. Hi haurà — diuen — una moneda del Papa. Figureu-vos amb quin goig no la guardaran els fidels...

Tot això, realment, revela la completa ignorància que hom té del que és un Estat modern, i del que és, encara, el papat actual.

Hi va haver un Estat Papal, cert. Però era abans del 1870. El Papa tenia un territori amb els seus habitants. Fins era l'Estat més mal administrat del món. Però, en fi, era un Estat en el sentit modern del mot.

No passa ara el mateix. El Vaticà és ara molt millor administrat, però no és, de cap manera, un Estat.

La noció moderna de l'Estat és essencialment la d'una organització de serveis públics funcionant per a la satisfacció de les necessitats d'interès general dels habitants d'aquest Estat: justícia, comunicacions, instrucció, salubritat...

No basten, doncs, un territori i uns individus perquè hi hagi Estat. No hi ha Estat sense una real organització de serveis públics. I hom no crea un servei públic si no hi ha necessitats a satisfer.

Ara bé, què és la moneda més que un dels serveis públics essencials de l'Estat? El seu objecte és, en efecte, el de facilitar l'intercanvi de mercaderies i serveis.

Per què serviria, doncs, la moneda del Papa?

Pot servir, evidentment per a moltes coses: per als numismàtics col·leccionadors, per entreteniment de les velles devotes, per a fer-les servir de medalla i, tal vegada, per a comprar moltes i santes indulgències.

LA CLERECIA DE VICH.

Una interessant fulla diocesana

Entre la clerecia de Vich ha estat circulada un interessant fulla. Es la següent:

"Beatísimo Padre:

Es tan notorio en nuestros tiempos el espíritu de indisciplina e insubordinación en todas las clases sociales, que los amantes de la subordinación y de la disciplina deben aprovechar todas las ocasiones propicias a la manifestación del respeto y acatamiento al principio de autoridad.

Es por ello que los sacerdotes abajo firmados, que son la totalidad del Clero de la Diócesis de Vich, nos creemos en el deber de exteriorizar nuestros hondos y arraigados sentimientos de respetuoso obsequio, de adhesión incondicional, y de sumisión absoluta a la Silla Apostólica con motivo de las recientes disposiciones de la Sagrada Congregación del Concilio sobre la conducta del Clero en la política, en la enseñanza del Catecismo y predicación de la divina palabra, dirigidas a los venerables Obispos de la Provincia Eclesiástica Tarraconense.

Entiende el Clero de la Diócesis de Vich sacerdotes y fieles con el Pastor de los sacerdotes y fieles con el Pastor de los Pastores, Jesucristo, sería una ficción sin la sujeción firme e inquebrantable a su Vi-

cario en la tierra y a los demás legítimos Pastores que el Espíritu Santo ha puesto para regir la Iglesia de Dios. No podemos olvidar que somos paisanos del insigne y preclaro sacerdote Balmes, el sabio más eminente de la España del siglo décimo nono, llamado con razón por el Excmo. Sr. Brunelli, Nuncio Apostólico, "el Santo Padre de la época", quien fué devotísimo de la Iglesia y del Papa, y confesaba que la fe le había guiado siempre en sus escritos, suplicando a Dios le enviase una muerte próxima, antes de apartarse en lo más mínimo de las enseñanzas de la Iglesia. En este punto, Balmes es nuestra gloria, nuestro honor, y nuestro ejemplar; e imitándole, nos gozamos en proclamar a la faz del mundo, ahora y para siempre, nuestra obediencia, pronta, ciega y alegre, no sólo a los mandatos terminantes, sino también a las meras indicaciones de Vuestra Beatitud y de todos nuestros Superiores Jerárquicos.

Con estas sinceras manifestaciones de reverencia profunda, de sumisión completa y de filial afecto, intentamos al propio tiempo llevar algún consuelo al paternal corazón de Vuestra Santidad, dolorosamente amargado por la deplorable conducta y defeción lamentable de tantos hermanos nuestros de la Nación vecina, que aun pretenden ser católicos, desobedeciendo abiertamente las lecciones pontificias.

A los Augustos Pies de Vuestra Beatitud. Vich, marzo de 1929."

Correu de l'estranger

EL PLEBISCIT FEIXISTA

El "Duce" ha triomfat en tota la línia. El noranta per cent dels electors inscrits han votat a favor de Mussolini.

Tothom, però, sap a què atendre's. Tothom sap que el resultat de la consultació feixista, és l'epíleg d'un seguit de fets, l'escenari dels quals ningú no ignora.

En realitat, el Parlament ha estat reemplaçat per una Cambra corporativa, econòmica i financiera, que no és elegida democràticament.

Giolitti, el vell polític italià, va expressar-se així:

"La nova llei electoral lliura l'elecció dels diputats al Gran Consell Feixista, excloent tota oposició de caràcter polític".

A més a més, les urnes son vigilades pels feixistes. El secret del vot resta abolit. Adhuc la simple abstenció és absolutament prohibida.

No era possible, doncs, cap sorpresa de caràcter pacífic.

"Col·lecció d'Obres Selectes".

"La Monja", de Diderot

No pot faltar en la vostra biblioteca.

MONISTROL

Un grup d'amics d'aquesta localitat ens prega la inserció de les següents ratlles:

En aquesta secció es publicà el dia 2 del present mes una carta que feia referència a l'Ateneu de la nostra Vila, firmada per uns quants joves.

Amb to manyac i suau com anyellets que no portessin fel, manifesten que la Junta de l'Ateneu es nega a complir deures de pagaments i aquesta afirmació posa en entredit a la Societat que representem. Es per això que la Junta que soscreeu es creu en el deure de fer memòria als citats joves de que en el llibre d'actes i amb data de 12 de desembre de l'any passat hi ha un acord que els concedeix l'organització i celebració de la festa, abonant a l'Ateneu la quota de 100 pessetes, per despeses de llum i local, i la intervenció de dos vocals de la Junta com a garantia del cobrament.

Amb data 30 de juliol de 1927, hi ha un altre acord signat per un dels autors de la dolça epístola, acord pel qual ell i els seus companys es comprometen a pagar 45 pessetes mensuals a l'Ateneu com a compensació de les despeses de llum, mobiliari i local, per a la celebració de les seves festes.

Com que feia ja cinc mesos que no havien abonat la quota mensual, devien a l'Ateneu 225 pessetes, més 100 de la última festa. Els vocals interessats es quedaren de la recaudació 226 pessetes, quedant per tant els joves en descobert de 96 pessetes.

Com que tot ço exposat són resultats que poden acreditar-se fullejant el llibre d'actes, resulta que els molestats, els perjudicats són els socis de l'Ateneu, a qui li ha passat el que passa a tots els que se'n van a dormir amb criatures.

Moltes gràcies per la recomanació que la brillante juventud autora de la lletra ens fa per tal que l'Entitat es redreci riallera.

Nosaltres ho fem amb to festiu i alegroï, convençuts de que no valen la pena de pendre'ls seriosament.

La Junta directiva de l'Ateneu

SALT

Dubto del que està passant en aquest pobre respecte de personalitats que mentida sembla que posin en dubte la civilització com la de l'entitat del "Centre Obrer de Cultura", tot i sabent que s'hi celebren vetllades teatrals, conferències, etc.

No crec inculta aquesta localitat, perquè sovint assisteixo a representacions teatrals, i fins avui no he endevinat la més petita immoralitat; al contrari, mereix lloances pel que toca al problema del vici de l'alcoholisme i en certes accions de moralitat.

Encara deixarà d'assistir a les representacions teatrals. I encara dirà que no és cultural!

D'allò de la "Carta de Fora" de Sant Feliu de Codines, que es publicà la setmana passada, que diu: "Al pas que anem, no dubto que dintre poc temps serem el poble més avançat de Catalunya", que no s'espanti aquest minyó, que no serà pas dels primers, perquè el que és el nostre, sempre ha estat el número u en l'estadística de "pueblos civilizados".

UN HUMIL

UN TITOL: "LA MONJA"

UN AUTOR: DIDEROT

UN TRADUCTOR: LLUIS CAPDEVILA.

PER PASQUA JA SE SAP.

—Com li ha provat el be?

—Bé molt bé!

S'ha imposat una multa de 500 pessetes a l'estatuari per haver-se negat a fer el Tancredo. En rebre la noticia es deuria quedar fred com una estatueta.

Al Sena s'han trobat una parella lligats per la cintura i ofegats. Presentaven d'uns vint a vint-i-cinc anys. Sembla que torna el temps del romanticisme.

Un Hadre roba la cartera a un periodista, li torna la cartera "sense els quartos" i li prega que sigui padri de boda.

Potser li podria procurar també un Hoc per la secció d'humorisme pel diari. No ho troben?

LEUROPA PRESENTA ELS SEUS RESPECTES AL NOU PRECEPTOR DELS SEUS DEUTES.

—Els Ambaixadors: Esperem molt de vos, senyor Hoover.

—El President: Puix jo no espero res de vosaltres.

"Gothenburg" (Suècia)

Un austríac ha inventat un nou fusell elèctric.

Aviat ho farem tot per electricitat. Ja et dic jo!

A Hongria s'ha descobert un metge que ha fet desaparèixer moltes senyoretetes.

Un nou Landrú. A tot arreu se'n troba de gent així.

Als Estats Units es farà un monument de 500 metres d'altura.

Com quedarà el monument de Colom?

Ludendorf ha estat multat amb 800 marcs i 10 dies de presó per haver injuriat a un fotògraf.

Sempre ens ha agradat la rectitud quan és per a tots igual.

COSES DE MEXIC

—Ja ho saps? El nostre diputat avui ha fet un esternut i el President no li ha dit "salut".

—Bé! Organitzem tot seguit una revolució.

"Pasquino" (Torino)

A conseqüència d'un match de boxa ha mort un xicot al ple de la seva joventut. Es molt bonic aquest sport de la boxa.

Ens assabentem de què a Saragossa hom ha celebrat un homenatge al conseqüent republicà Marcell Izabal.

Sempre és una satisfacció l'assabentar-se de que encara en queden de republicans.

A Maillanes, al jardí mateix de la casa on morí el poeta, ha estat inaugurat el monument al Mistral.

I a Barcelona, quan inaugurarem el monument a Pi i Margall?

Ja fóra hora!

A Vich es repartí dies enrera un fulletl graciósissim titulat "Por qué no llueve?".

Es tant graciós, demostra l'autor tantes aptituds per a l'humorisme, que la cosa val la pena de que en parlem "largo y tendido" la setmana vinent.

Per ara, acontentem-nos en felicitar l'autor per la bona estona que ens ha fet passar.

En pocs dies han mort l'heroi de la gran guerra Mariscal Foch i el general Sarrañ. Ara en Jofre està malalt, encara que sortosament la seva malaltia no és inquietant.

No ens sorprenen pas aquestes morts, perquè la gran guerra ja comença a ésser una coganistes vagin morint. El que tampoc no ens sa llunyana, i és natural que els seus protasorpren, però ens molesta, és que sempre veureu que moren els bons i van restant els dolents.

L'ou de Pasqua del món, en 1929

"Le Rire" (París)

Al circol Catòlic de Gràcia i organitzada per la secció de Cultura Cristiana s'hi ha donat una conferència sota el títol: "Organització compta-ble".

Trobem molt ortodoxa la matèria.

Tenim exploradors anglesos a Barcelona que fa poc han arribat. Són un grup de boy-scouts que vénen a admirar les nostres bellesa i, essent així, no cal espantar-nos. Aquests anglesos rai, que no presenten factures.

El "Mundo Gráfico" de Madrid fa pocs dies que, en una informació, deia que l'Exposició de Barcelona s'inauguraria per l'octubre.

Quina manera de voler embolicar la troca aquest "Bagul gràfic" de Madrid!

A l'Afganistan es van discutint encara qui ha d'ésser el candidat al tron que resulta més convenient per aquell país.

EL FILL SPORTMAN

Si ens haguessin de creure a nosaltres, no n'elegerien cap. Potser fóra la manera d'acabar aquell desgavell.

A Wervick ha esclatat un bomba a casa d'un obrer que continuava treballant no fent cas de les amenaces comunistes.

No creiem que les coses s'arrangin servint bombes a domicili.

Un diputat danès que pel juliol de l'any pas-sat va tornar-se boig va desaparèixer i no ha estat trobat fins ara.

A Rio Janeiro hi ha la febre groga. La febre groga la transmeten uns mosquits. Cal estar alerta, perquè aquí els mosquits abunden massa, i no sabem si són els de la febre groga.

A Portugal hi ha hagut un altre complot. Han estat detinguts diversos polítics i militars.

Chamberlain, el ministre d'afers Estrangers britànic, ha sostingut una conversa de dues hores amb Mussolini, a Florència.

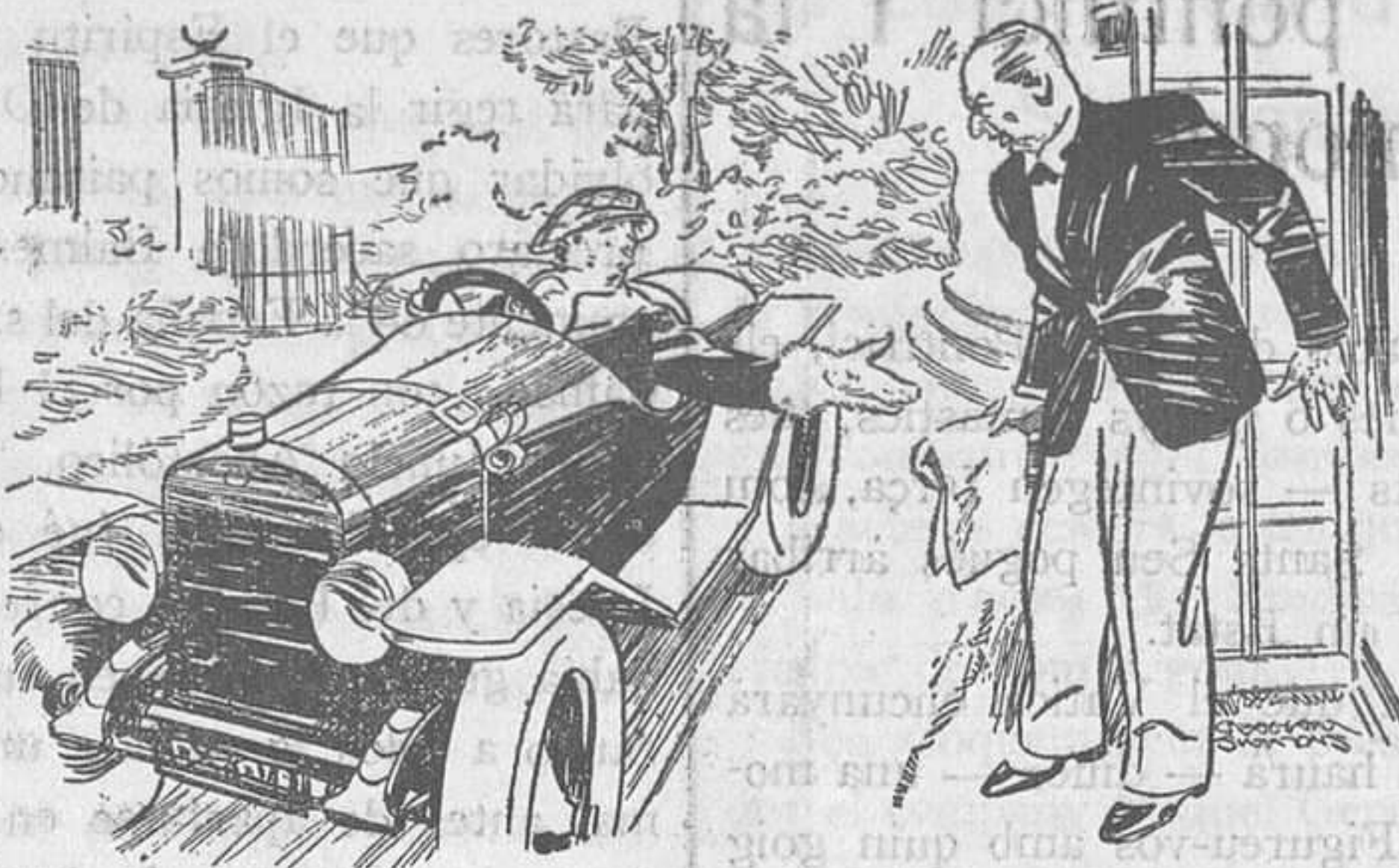
Compadim a Chamberlain i felicitem la Gran Bretanya, perquè a conseqüència d'aquesta entrevista, les llauneries britàniques abaixaran els preus.

PAPA BRIAND.

De què s'inquieten? Després de tot és sobre el nostre propi barril de pólvora que estem asseguts.

"Simplicissimus" (Munich)

No sé perquè t'enfades papà; el diari diu que hi ha 23 peatons per cada automòbil. Només n'he atropellat cinc dels vint-i-tres que em toquen.

"The Humorist" (Londres)

Calles continua la campanya contra els rebels mexicans.

Creiem que l'energia de Calles arribarà al triomf i tallarà les ungles a la mà negra que el destorba.

Ha mort el maharajà de Bharaptur, sobirà de l'Estat del mateix nom, que té una extensió territorial de 1993 milles quadrades i un xic més de mig milió d'habitants.

Què us pensàveu, que només n'hi havia a Espanya de Romanones?

La cambra francesa, prosseguint el debat sobre les congregacions, ha concedit l'autorització necessària a l'Ordre dels Pares Blancs.

Dia vindrà que la concediran als pares negres!

El príncep Lluís XI de Mònaco ha anul·lat les concessions fetes anteriorment als habitants del Principat.

Havien de preveure-ho, Paraula de príncep...

Diuen de Nanquín que, per ordre de Xang Kai Xek, ha estat executat el general Li Xai Sun.

Això no vol dir que demà el general Xang Kai Xek no sigui executat per ordre del general Li Xai Sun.

A Xina són així.

La societat Colonial Alemanya ha protestat contra els desigs d'Anglaterra, que tracta d'anexionar-se les colònies que pertangueren a Alemanya.

Es allò que diuen: Qui l'oli remena, les mans se n'unta.

Ves i compra immediatament "La Monja". Es un llibre qual lectura t'apassionarà.

A. P. (Alcover): Amb molt de gust publicaríem els versos que ens envia. Però vostè no ha pensat en la censura!

L. S. i P.: És poc interessant el que ens envia.

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat